

Jens Busk: Jeg kan indskrænke mig til et Par Bemærkninger, da jeg er fuldstændig enig i den første ærede Talers Udtalelser. Det Punkt, som jeg navnlig vil berøre, er det, om Afdelingschefen bør have Lov til at afgøre, om de, der have faaet den Straf, som anføres i Loven, maa foretage Bytning. Det vilde jeg anse for meget uheldigt. Det kan ikke nytte, at de Herrer komme og sige, at Officererne ere lige saa retfærdige som andre — det tror jeg ogsaa, de ere, men de ere da ikke mere end Mennesker. Afdelingschefen vil jo i Almindelighed ikke kunne vide noget om den paagældende uden gennem de Indberetninger, han modtager fra sine undergivne, og der forekommer det mig, at det kunde tænkes, at der kunde fremkomme Vilkaarlighed. Men selv om der nu ikke fremkommer Vilkaarlighed, selv om det maaske er fuldstændig berettiget, at den paagældende Afdelingschef lader en Mand faa Lov til at bytte og nægter en anden det, saaledes at de, skønt de have samme Straffemaal, faa en forskellig Behandling, vil der maaske dog af mange blive sagt: Ja, hvorfor kan han ikke faa Lov til at faa den Begunstigelse, naar en anden, som er under samme Forhold, har faaet den? Hvor man har med mange Mennesker at gøre, staa man sig ved at have faste og bestemte Regler, og er der noget Sted, hvor der maa tages fat med fast og sikker Haand, indrømmer jeg, at det er i Militæretaten, fordi man der har med saa mange Mennesker at gøre. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg at tage denne Side af Sagen op til Overvejelse, om det ikke vilde være heldigt for alle Parter, at vi faa en Lov med klare og bestemte Regler for, hvem der maa have Lov til at bytte Nummer. Det andet tror jeg nemlig vilde gøre Skade i Hæren, og det kan ikke nytte, at den ærede Minister maaske vil svare, at han er besjælet af den største Iver for, at der vises Retfærdighed, og at han nok skal holde sine undergivne til virkelig at vise Retfærdighed, thi det er jo Ministeren aldeles umuligt selv med den bedste Villie at gøre det. Hvorledes skulde han kunne sætte sig ind i, hvordan det gaar til i det enkelte ved de forskellige Afdelinger uden omkring i Landet? Derfor har jeg ønsket at sætte en Streg under dette Spørgsmaal, som ogsaa den første ærede Taler nævnte. Jeg tror, at det vilde kunne komme til at gøre stor Skade i Fremtiden, men det er jo dog ikke Meningen fra nogen Side, at man vil gøre Skade med denne

Lov, men tværtimod at man vil gøre godt med den, og det navnlig ogsaa mod de Mennesker, som undertiden ikke ere i Stand til at styre sig, saaledes som de burde. Det var kun disse faa Bemærkninger, jeg havde at gøre, thi jeg kan i det væsentlige slutte mig til den ærede første Talers Udtalelser.

Doose: Dette lille Lovforslag vil jo i Grunden bevirke, at man opkaster sig til Formynder over Soldaterne. Som det ærede Medlem fra Ribe (Busk) sagde, kan jo Hensigten være meget god, idet man vil sørge for at faa de daarlige Elementer ud, saa at de ikke komme til at ligge til fortsat Tjeneste, men efter dette vil Afdelingschefen jo tage Magten fra Soldaterne med Hensyn til Raadigheden over de Penge, vedkommende faar for Nummerbytning. Jeg synes ikke om, at man opkaster sig til Formynder for Soldaterne. Hvis man saar Mistillid, høster man ogsaa Mistillid. Det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) mente, at de 90 pCt. af Befolkningen vilde være glade over dette lille Lovforslag. Det passer ikke. Det ærede Medlem regner efter en meget høj Tabel, og naar det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) sagde, at der saa ikke vilde blive Anledning til Svir, tror jeg ikke, man slipper uden om det ved dette lille Lovforslag. Thi vel skal derefter Afdelingschefen tage de Penge i Forvaring, som Soldaterne faa for Nummerbytning; men hvad er der i Vejen for, at han kan gaa hen og laane derpaa? Det er et godt Aktiv. Det vil ogsaa ske, hvis man viser Soldaterne denne Mistillid, og saa er man ikke et Skridt videre. Her i Kjøbenhavn kan man faa saadanne Laan mangfoldige Steder. Soldaterne komme kun til at give en Rente og faa derfor mindre end ellers. Jeg vil ønske, at dette Lovforslag maa blive drøftet i et Udvalg, og at dette vil have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke kunde gøres noget i den Henseende.

Sigvald Olsen: Jeg har blot villet knytte nogle faa Bemærkninger til det Lovforslag, som den højttærede Krigsminister har forelagt. Det forekommer mig nemlig, at der er en Maade, hvorpaa man kan komme ud over de forskellige Betæneligheder, der er rejst mod Lovforslaget, nemlig ved helt at afskaffe Lodtrækning. Det kan vel ikke lade sig gøre uden Forandring i Hærloven, og jeg kan godt indse, at det maaske kan vare længe, inden man